

zette ze na een paar vlugge tastbewegingen op tafel, toen daarnaast twee limonade-glaasjes.

„Drink jij geen wijn mee Carolien?” vroeg Mies met een lichte teleurstelling in haar stem.

„O, nee, ik slaap altijd zoo vast op wijn”, weerde Carolien haastig af.

„Nou dat is juist een reden....”

„Nee — want dan droom ik niet — en 's nachts droom ik zoo graag omdat ik dan zie”. Hevig blozend stond Carolien met gebogen hoofd, als turend op de glaasjes.

Een stilte viel.... Mies pakte zich snel weer aan. „Nou dan klinken moeder en jij maar met limonade — 't zal er de kleine des te beter om gaan als er zoo anti-alcoholisch op haar gezondheid gedronken wordt, hé tante?” Haar vaste opgewekte stem gaf Carolien geen oogenblik vermoeden van de tranen in haar oogen terwijl ze tante Bertha aanzag.

Ze tinkten met elkander aan; Carolien wenschte tante Bertha nog heel veel malen grootmoederlijke vreugd. Dan zaten ze rondom de tafel elk achter haar glas, babbelend in herstelde genoeglijkheid.

Voordat tante en Mies afscheid namen moesten zij nog even den tuin in loopen.... En gearmd met haar drieën wandelden zij langs de paden — telkens, bij 't huis gekomen, drentelden zij opnieuw ervan weg. Ze dreven op het genot van den zaligen zomeravond....

Toen Carolien tegen elven de twee aan de voordeur uitliet, ontviel tante Bertha wat Mies in den tuin van haar lippen had teruggedrongen: „Wat een prachtige sterrenlucht!” Mies stak haar arm door dien van tante. „Dag Carolien!” riep ze omziend terwijl ze zich in beweging zetten, „ik kom gauw es weer hoor!”

Op haar kamer, nadat ze haar moeder aan haar arm de trap op had geleid, stond Carolien voor het hoog opengeschoven raam; de geurige frische streefde haar voorhoofd.

Daar buiten wist zij nu de diep-donkere lucht met de millioenen tintel-puntjes — en zij bleef op haar plaats geboeid, alsof zij daar er toch iets meer van had dan van het raam weg. Zij voelde zich weldadig doorstroomd van genot. Tante had zij meer lief om die enkele los-ontvallen woorden waarmee háar de schoonheid van den avondhemel was onthuld.

Wanneer Carolien, de altijd werkzame altijd levenslustige, vroeger ooit aan blind worden zou hebben gedacht, dan zou dit als een niet te omvatten geheel verbijsterende ramp vóór haar hebben gestaan. Maar toen, in één oogenblik, het schrikkelijke voorgoed onherstelbare voltrokken was, toen had de realiteit, het dáar zijn van de beproeving tegelijk de kracht tot dragen in haar gewekt. Zij was het geweest die van Ab gedaan had gekregen dat hij, voor 't eerst na twee etmalen, weer iets at....

Haar leven had zich gevuld op een andere wijze. Haar werkkraft, haar kennis en ontwikkeling had zij nu gesteld in dienst van de armen onder haar lotgenooten. Onzegbaar had zij geleden om haar verlies — altijd in stilte en achter een onbewolkt gelaat — maar haar geestelijk evenwicht was niet verstoord geworden.

Nu koesterde zij teer als een dierbaar bezit elke herinnering van zien. Op een wandeling liet zij zich door anderen het natuurschoon beschrijven, en verkwikte zich aan de schimmen van beelden die zij opriep voor haar geest. Maar haar groote genot, in heimelijke hoop iederen avond verbeid, was het droomen.... Dan zág zij, echt: gestalten van menschen en gezichten in één uitdrukking één oogenblik gefixeerd — landschappen wijd, woest en vaag — plotseling een stillen tuin vol kleurige bloemen.... 's Ochtends wakker in bed liggend hield zij nog de visioenen vast vóór zij in de dag-drukte snel vergingen....

Terwijl zij welgemoed door den vroolijken avond op bed met de armen onder 't hoofd nog even lag te genieten van de geurige